

ЕЛАТЕ НИ ВИЖТЕ

Се тоз вик ме среща, изпраща по пътя,
по кръчми, по хижи - ума ми размътя.
Отбивам се в селското бедно жилище:
картина плачевна душа ми покъртя!

"Елате ни вижте"

Под - гола пръст! Смярад, дим, стени окадени,
тъмничен въздух; в полумрак потопени
човеци и дрипи... На също гноише
лежи скот и стопан, духовно сближени.

"Елате ни вижте"

Зла бедност! Неволя! Души затъпели,
набърчени булки, деца застарели;
Къс ръжено тесто в пушливо огнище
загрява се там за гърла изгладнели.

"Елате ни вижте"

Тегло, запустение!... Дълбока неволя
живота от радост, от всичко оголя!
Тор мръсен смърди сред трънливо дворище.
И болести, смърт тук боравят на воля...

"Елате ни вижте"

И вечно труд тежък и пот непрестанни -
и пак оскудия и дни окаяни.
Зло входа за смях и за песни заприщи!
Тук бедност вековна е гост постоянен.

"Елате ни вижте"

И чупи се воля и дух под хомота
на нужди, в дълбока нощ гасне живота:
ни луч от съзнание под покрива нищи!
Човекът словесни паднал е до скота.

"Елате ни вижте"

"Елате ни вижте!" - той моли и стене, -
вий, мъдри велможи, от нази гоени...
На миг напуснете там вашто тържище
на шум и на фрази, богато платени -

"Елате ни вижте"

Вий, дето в покой и в палати стоите,
към нас приближете - вий, славни, вий, сити!
Зърнете през нашто изгнило плетище
и може би вам ще настръхнат космите!

"Елате ни вижте"

Тогаз за народа се бихте смислили
и срам, угризение бихте сетили.
И вашето сърце със болка заби ще.
О, доста на думи сте нази любили -

"Елате ни вижте!"